Το ψέμα της Νέας Εποχής (Ιερά Μονή Κουτλουμουσίου Αγίου Όρους)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 8 Φεβρουαρίου, 2016

Γεννηθήκαμε σέ μιά ἐποχή ἀναμετρήσεων. Μιά ἐποχή πού μοιάζει βέβαια μέ ἄλλες, ὅμως ἔχει τήν δική της ξεχωριστή σφραγίδα, ἀφοῦ ἡ ἱστορία δέν ἐπαναλαμβάνεται. Ἕνα χαρακτηριστικό τῆς ἐποχῆς αὐτῆς εἶναι ἡ ἐκπληκτική καί **ταχύτατη διάχυση τοῦ κακοῦ, ἡ παρουσία του σέ συνεχῶς ἐναλλασσόμενες μορφές** . Αὐτός πού μπορεῖ νά δεῖ, θλίβεται βλέποντας νά ἐνεργεῖται σέ ἕνα κόσμο κόσμημα τό μυστήριο τῆς ἀνομίας (Β΄ Θεσ. 2,7).

Εἴμαστε μακριά ἀπό τά χρόνια τῆς σχετικῆς ἀθωότητας, ὅπου ἁπλά ὁ λύκος παραμόνευε νά ξεμοναχιάσει τά πρόβατα. Ὁ λύκος πλέον ἔχει μεταμφιεσθεῖ σέ βοσκό καί παριστάνει ὅτι τά φυλάει. Ἔχει φορέσει τό προσωπεῖο τῆς κυβέρνησης, τοῦ προέδρου, τοῦ παγκόσμιου ὀργανισμοῦ, καί καταχρᾶται τήν συμπυκνωμένη ἐξουσία πού βρίσκεται στά χέρια του. Οἱ φαινομενικά ἰσχυροί παρουσιάζονται στό προσκήνιο σάν σωτῆρες μέ εὐαισθησίες καί φιλότιμοι ἐργάτες τοῦ συλλογικοῦ συμφέροντος, στήν πραγματικότητα ὅμως δέν εἶναι παρά μία καλλωπισμένη βιτρίνα, πού ὑπηρετεῖ

τούς σκοπούς μιᾶς παγκόσμιας ἐλίτ. Ἡ τελευταία ἀποτελεῖται ὄχι ἀπό ἁπλῶς “ἄφρονες πλουσίους”—κεφαλαιοκράτες, πού ἀρέσκονται νά ἐπιδεικνύουν τόν πλοῦτο τους, ἀλλά ἀπό τούς οἰκονομικά πανίσχυρους, οἱ ὁποῖοι φροντίζουν νά μένουν στήν ἀφάνεια.

Αὐτή ἡ μικρή ὁμάδα πού ἐξουσιάζει ἀπό τά παρασκήνια, χρωματίζεται ἀπό μεταφυσικές ἀρχές πού ἀνάγονται στόν ἀποκρυφισμό καί τόν γνωστικισμό. Σέ αὐτά βασίζεται καί ἡ φιλοσοφία τῆς “νέας τάξης” πραγμάτων. Τό πνεῦμα τῆς νέας ἐποχῆς χρησιμοποιεῖ τόν ζωδιακό διαχωρισμό τῆς ἱστορίας. Μιλᾶ γιά τό χρονολογικό τέλος τῆς ἐποχῆς τοῦ ἰχθύος καί τήν ἀρχή τῆς ἐποχῆς τοῦ ὑδροχόου. Ὁ ἰχθύς εἶναι σύμβολο τοῦ Χριστοῦ, γι’ αὐτό καί κατ’ αὐτούς ἡ ἔλευση τῆς νέας ἐποχῆς θά σημάνει καί τό τέλος τοῦ Χριστιανισμοῦ. Σκοπίμως παρερμηνεύεται ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ, ὅτι θά εἶναι μαζί μας μέχρι τό τέλος τοῦ αἰῶνος, ἐφόσον μεταφράζουν τόν ἀναφερόμενο *αἰῶνα* σάν μιά ἱστορική περίοδο πού ἀναγκαστικά θά τελειώσει. Αὐτό φυσικά δέν ἀληθεύει, ἀφοῦ ὁ Χριστός μέ τόν ὅρο *αἰῶνας* ἐννοεῖ τό διάστημα τῆς ἱστορίας ἕως τήν Δευτέρα Παρουσία. Σύμφωνα μέ τούς ὀπαδούς τῆς νέας τάξης, ὅπως στήν ἐποχή τοῦ Ἰχθύος ἡ κυρίαρχη φιγούρα τοῦ Χριστοῦ ἔπαιξε καταλυτικό ρόλο στήν πορεία τοῦ ἀνθρώπου, ἔτσι καί στήν ἐποχή τοῦ Ὑδροχόου ἀναμένεται ἕνας ἡγέτης παγκοσμίου ἐμβελείας, ὁ ὁποῖος θά μυήσει τήν ἀνθρωπότητα μέ μαγικό τρόπο σέ πιό προηγμένο ἐπίπεδο συνειδητότητας. Ὁ Χριστός ὑποβιβάζεται σέ μύστη, ἀνάμεσα σέ πολλούς ἄλλους, καί τό περιεχόμενο τῶν Γραφῶν θεωρεῖται τροχοπέδη γιά τήν πνευματική ὡρίμανση τοῦ ἀνθρώπου. Κατά τούς ἰσχυρισμούς τῆς νέας τάξης, ἀπό ἐδῶ καί πέρα οἱ ἄνθρωποι πρέπει νά στραφοῦν πρός τόν νέο Μεσσία, ὁ ὁποῖος θά ἐπωμισθεῖ τήν καθοδήγηση τῆς ἀνθρωπότητας σέ μιά ἐποχή εἰρήνης, ἰσότητας καί ἀνώτερης φώτισης.

Οἱ θέσεις τῶν ἀποκρυφιστῶν αὐτῶν ἐρείδονται σέ μία βασική διαστρέβλωση τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Στόν κῆπο τῆς Ἐδέμ, ὁ ὄφις δέν θεωρεῖται ὡς μία δόλια παρουσία πού μέσω τῆς πλάνης προκάλεσε τήν ἀπομάκρυνση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν Θεό, ἀλλά ὡς προμηθεϊκή φιγούρα, δηλαδή εὐεργέτης τοῦ ἀνθρώπου, ἐπειδή σέ αὐτόν τάχα ὀφείλεται ὁ ἐμπλουτισμός τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς μέ τό πνεῦμα. Τά λόγια τοῦ διαβόλου, ὡς μόνου φορέα τοῦ φωτός (Ἑωσφόρου), θεωροῦνται πέρα ὡς πέρα ἀληθινά, ἀφοῦ ὁ διάβολος κατέστησε ἱκανό τόν ἄνθρωπο νά διακρίνει ἀνάμεσα στό καλό καί τό κακό καί νά ὀρθωθεῖ ὡς ἴσος μπροστά στόν Θεό. Ἀποσπασμένος ἀπό τόν Θεό ἔχει πλέον αὐτογνωσία, συνείδηση τοῦ ἑαυτοῦ του ὡς ξεχωριστῆς ὀντότητας μέ ἐλευθερία βούλησης. Οἱ νοητικές του λειτουργίες φέρουν μέσα τους τό θεϊκό στοιχεῖο, ὅπου ἀνακαλύπτοντας το μπορεῖ ὁ ἴδιος νά γίνει Θεός.

Στόν πυρῆνα τῆς ἰδεολογίας τῆς νέας τάξης πραγμάτων βρίσκεται αὐτό ἀκριβῶς τό εὐαγγέλιο τοῦ ὄφεως, πού ἐνῶ ἐμπνέεται ἀπό μίσος πρός τόν Θεό καί τά ἔργα τοῦ Θεοῦ, παρουσιάζεται ὡς ἡ ἀπελευθέρωση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό ἕναν θεό μοχθηρό.

Ἡ παγκοσμιοποίηση ὑποκρίνεται ἀνεκτικότητα στήν διαφορετικότητα. Στό πλαίσιο τῆς ἰδεολογίας ὅτι ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά γίνει θεός, χάνεται ἡ ταπείνωση καί ἡ ἐπαφή μέ τό θεῖο. Ἐν συνεχεία, ἡ ὑποταγή στά προσωπικά πάθη θεμελιώνεται ὡς κανόνας, μέ τό πρόσχημα ὅτι προάγει τήν ἀτομικότητα. Στήν οὐσία δέν εἶναι παρά μιά ἔμμεση προτροπή γιά τήν ἐφαρμογή τοῦ νόμου τῆς νέας τάξης.

Ἄν ἐξετάσουμε τά πράγματα ἀντικειμενικά, θά βρεθοῦμε μπροστά σέ μιά ἐντέχνως καλυμμένη ἀπέχθεια, μίσος καί βαθειά διάθεση γιά τήν κατάλυση τῆς Χριστιανικῆς ἀλήθειας. Ἕνα πλῆθος ἡγετῶν ἐπαναλαμβάνουν συνεχῶς τό ὅραμα μιᾶς ὑφηλίου ὑπό τήν ἐξουσία ἑνός παγκόσμιου κέντρου διακυβέρνησης μέ σημαία τήν ἑνότητα, πού θά καλλιεργήσει τήν ἀλληλοκατανόηση καί τόν σεβασμό μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, ὑπερβαίνοντας γεωγραφικά ἤ ψυχικά σύνορα. Ἀλλά αὐτό εἶναι ἁπλά τό δόλωμα γιά ὅσους στεροῦνται κριτικῆς σκέψης. Ἀφοῦ ὑπονομεύσουν τίς ἀξίες πού καθιστοῦν δυνατή τήν οὐσιαστική κοινωνία μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, καί ἀπομονώσουν κάθε ἄνθρωπο στό κάστρο τοῦ ἀτομικισμοῦ του, ὁδηγώντας τον ἔτσι σέ ἀπόγνωση καί ἀνασφάλεια, οἱ ἴδιοι οἱ ἄνθρωποι, κυριευμένοι ἀπό τό ἔνστικτο τῆς ἐπιβίωσης, θά ζητήσουν νά γίνουν πολτός στόν ἀναδευτῆρα τῆς παγκοσμιοποίησης.

Οἱ ἀρχιτέκτονες αὐτοῦ τοῦ συστήματος διακυβέρνησης ἐργάζονται ἀκατάπαυστα. Ἡ τακτική μέ τήν ὁποία προσπαθοῦν νά ἐπιτύχουν τήν ψυχολογική κατάρρευση τῶν ἀνθρώπων ἔχει σάν κέντρο της τόν φόβο. Ὅταν κάποιος βρίσκεται σέ καθεστώς φόβου, οἱ κινήσεις του εἶναι τυφλές καί προσπαθεῖ νά κρατηθεῖ ἀπό τό πρῶτο πράγμα πού θά τόν κάνει νά αἰσθανθεῖ ἀσφαλής. Αὐτό ἐκμεταλλεύονται οἱ κυβερνῶντες σκηνοθετώντας καταστροφικά γεγονότα. Αὐτονόητο εἶναι ὅτι δέν τούς ἐνδιαφέρει νά λύσουν τά ἤδη ὑφιστάμενα προβλήματα, ἀφοῦ συμβάλλουν στήν γενικότερη κοινωνική κατάρρευση. Ἄν προκύψουν ἀμφιβολίες ἤ δυσαρέσκεια γιά τήν πολιτική τους, ὁπλίζουν τό ψυχολογικό ὁπλοστάσιο τῶν μέσων μαζικῆς ἐνημέρωσης, γιά νά ἀφαιρέσουν τήν κριτική σκέψη τῶν ἀνθρώπων.

Τό κακό ἔχει ἐξαπολύσει μιά ἄνευ προηγουμένου ἐπίθεση κατά τοῦ Χριστοῦ ἀλλά καί κατά τοῦ ἀνθρώπου. Ἄν θεωροῦμε τούς ἑαυτούς μας πιστούς καί φιλάνθρωπους, πῶς μποροῦμε νά μένουμε ἀμέτοχοι; Καί ἄν ἀποφασίσουμε νά ἀντιταχθοῦμε στό κακό, πῶς θά μπορέσουμε νά τό ἐπιτύχουμε παρά μέ τήν δύναμη τοῦ Χριστοῦ; Μά ὁ Χριστός δέν ζητᾶ ἀπό ἐμᾶς ἁπλή συναίνεση. Ζητάει ὑπέρβαση. Δέν ζητᾶ μισθωτούς ἐργάτες. Ζητᾶ ἐλεύθερους φίλους. Δέν ζητᾶ λίγο χῶρο στήν ψυχή μας, ἀλλά ὁλόκληρη τήν ψυχή μας. Δέν ζητᾶ νά κάνουμε ἐλιγμούς, γιά νά ἱκανοποιήσουμε καί Θεό καί ἀνθρώπους. Ζητᾶ νά εἴμαστε ἀνυποχώρητοι, ἄν οἱ ἄνθρωποι στέκονται ἐμπόδιο στήν ἀφιέρωσή μας σ’ Ἐκεῖνον. Ὁ Θεός μᾶς ἔδωσε τά πάντα, γι’ αὐτό καί μᾶς ζητᾶ τά πάντα.

Ἡ χριστιανική συνείδηση γνωρίζει ὅτι τά πάντα γίνονται ἐπειδή τά παραχωρεῖ ὁ Θεός. Καί τά παραχωρεῖ ἐπειδή γνωρίζει νά ἐξάγει ἀπό τό κακό ἀγαθό, δίνοντας μας

τήν εὐκαιρία νά σφυρηλατηθοῦμε στήν δοκιμή, στήν ὑπομονή, στήν ἐλευθερία, στό μαρτυρικό φρόνημα, στήν καλλιέργεια τῆς ἀγάπης. Τά πάντα ἐνέχουν τήν θεϊκή σοφία καί ἀγάπη, πού παραμένει σέ μᾶς ἀνεξιχνίαστη.

Μποροῦμε νά κάνουμε ὁ καθένας τήν δική του ἐπανάσταση μέ μιά ὁμολογία τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ, ὄχι τόσο ἐξωτερικά, ἀλλά μέσα ἀπό οὐσιαστικό πνευματικό ἀγώνα. Ἡ ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ δύναμη πού ἀνατρέπει κάθε ἀντίθεη δύναμη. Ἀπό τήν στιγμή πού καθένας μας μεταμορφώνεται ἐσωτερικά, αὐτόματα συμμεταβάλλεται καί ὁ κόσμος, ἐπειδή κάθε ἄνθρωπος *εἶναι* μέρος τοῦ κόσμου. Ἐξάλλου, δέν εἴμαστε ἐμεῖς πού θά κερδίσουμε τήν μάχη μέ τόν διάβολο, ἀλλά Ἐκεῖνος πού τό ἔχει κάνει ἤδη καί ἔχει τήν δύναμη νά ἀποκαταστήσει ὁλόκληρη τήν δημιουργία στήν θεϊκή δόξα. Ἐμεῖς δέν γνωρίζουμε νέα ἐποχή. Γνωρίζουμε τήν “καινή κτίση”, πού εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Ἄς γινόμαστε ἁπλοί καί ταπεινοί, ὥστε νά μᾶς φωτίζει μέ τήν ἄκτιστη Χάρη Του καί νά μᾶς καθιστᾶ “υἱούς φωτός καί ἡμέρας”.

Ἱερὰ Μονὴ Κουτλουμουσίου

(Πηγή: koutloumous.com)